DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W POZNANIU

Poznań, 10 kwietnia 1953 — Nr 7 — Poz. 29—36

TREŚĆ:

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

29

UCHWAŁA
PREZYDIUM WOJEW. RADY NARODOWEJ W POZNANIU

z dnia 20 marca 1953 r. w sprawie uchylenia postępowania przyspieszonego w orzecznictwie karno-administracyjnym w sprawach o niektóre przestępstwa.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu w związku z dekretem z dnia 4. III. 53 r. o uzupełnieniu przepisów karnych w sprawach o niewykonanie dostaw obowiązkowych (Dz. Urz. Nr 14 poz. 55) postanawia:

I. uchylić wprowadzone na podstawie uchwały z dnia 13. I. 53 r. Nr 3/10/53 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej postępowanie przyspieszone ogłoszone w Dz. Urz. W. R. N. z dnia 26 I. 53 Nr 2 poz. 5.

E. Bertold, Zast. Przewodn. Prezydium
Fr. Szczerbal, Sekretarz Prezydium

30

ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

z dnia 20 marca 1953 r. w sprawie świadczenia usług transportowych na niektóre cele ogólno-gospodarcze.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. o świadczeniu usług transportowych na niektóre cele ogólno-gospodarcze (Dz. U. R. P. Nr 49 poz. 359) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza:

§ 1. Wprowadza się świadczenia usług transportowych na cele: transportu drużyn, narzędzi i materiałów koniecznych do zwalczania szkodników i chorób roślinnych.

§ 2. Świadczenia są odpłatne w myśl stawek ogłoszonych w Zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 8 lutego 1951 roku (Dz. Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 5 poz. 44).

§ 3. Obszarem na którym wprowadza się świadczenia jest województwo poznańskie.

§ 4. Obowiązek świadczenia wprowadza się na okres do 31. 12 1953 r.

§ 5. Usługi transportowe świadczy się przy pomocy samochodów ciężarowych, ciągników, przyczep i naczep samochodowych, samochodów osobowych, autobusów i motocykli.

Samochody ciężarowe przeznaczone do transportu drużyn winny być zaopatrzone w płachty brezentowe i ławki.

§ 6. Usługi transportowe świadczy się przez dostarczenie wraz z kierowcą pojazdu przygotowanego technicznie do danego transportu i zaopatrzonego w materiały pędne.

§ 7. Pojazdy samochodowe mogą być powołane do świadczenia usług transportowych jednorazowo najwyżej na okres 14 dni — przy czym między powołaniem tego samego pojazdu do świadczenia winien upłynąć zasadniczo okres przerwy 14-dniowy. W razie zgody posiadacza pojazdu okres powołania może być również określony przy zachowaniu powyższego czasookresu

a) w ilości ton ładunków na pewnej przestrzeni
b) w ilości przejechania z ładunkiem określonej ilości km.

§ 8. Od obowiązku świadczenia usług transp. zwolnione są:

a) samochody osobowe służbowe administracji państwowej i podmiotów gospodarki uspołecznionej określone przez Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Transportu Drog. i Lotn.,
b) samochody osobowe partii politycznych, osób korzystających z prawa zakrajowości oraz służby zdrowia,
c) pojazdy samochodowe przedsiębiorstw państwowych i spółdzielczych służące do wykonywania transportu zarobkowego,
d) pojazdy samochodowe pogotowia publicznego, jako też samochody straży pożarnych, pogotowia ratunkowego i pogotowii ratunkowych i technicznych przedsiębiorstw uspołecznionych, samochody specjalne służące do wywozu śmieci, samochody-chłodnie i samochody służące do przewozu ryb i mięsa,
e) ciężarowe pojazdy mechaniczne służby drogowej.

§ 9. Do świadczenia usług transportowych powołują posiadaczy pojazdów samochodowych prezydia właściwych powiatowych i miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty.

§ 10. Niedostarczenie pojazdu samochodowego na wezwanie zgodnie z niniejszym zarządzeniem pociągnie za sobą zastosowanie w stosunku do winnych sankcyj karnych, przewidzianych w art. 14 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4 poz. 26).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1953 r.

Za Prezydium Wojew. Rady Narodowej
T. Kwaśniewski, Zast. Przewodn. Prezydium

31

ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

z dnia 14 marca 1953 r. w sprawie powszechnej wiosennej akcji odszczurzania na terenie województwa poznańskiego

Na podstawie przepisów Ustawy z dnia 21 lutego 1935 roku o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz.

U. R. P. Nr 27 poz. 198) art. 37 Ustawy z dnia 22 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) ust. 2 § 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 lipca 1951 r. w sprawie utrzymania porządku i czystości w nieruchomościach (Dz. U. R. P. Nr 40 poz. 306) i w związku z Okólnikiem Ministerstwa Zdrowia Nr 29/49 z dnia 4 maja 1949 r. w sprawie powszechnego odszczurzania, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza **przeprowadzenie w terminie od 16 do 20 maja 1953 r. powszechnej wiosennej akcji odszczurzania.**

§ 1. Akcji tępienia szczurów podlegają wszelkie obiekty zarówno państwowe, spółdzielcze jak i prywatne (domy mieszkalne, zabudowania gospodarcze, place niezabudowane, sklepy warsztaty przemysłowe itp.) na całym terenie województwa.

Nie podlegają odszczurzaniu w wyżej podanym zakresie zakłady i przedsiębiorstwa, na których terenie stosownie do Zarządzenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 4 listopada 1950 r. (Pozn. Dz. Woj. Nr 23, poz. 431 przeprowadza się ciągłą akcję odszczurzania przez ekipy terenowe Państwowego Przedsiębiorstwa „Derodinsekcja" oraz Centrali Zwalczania Szkodników Zbożowo-Mącznych.

§ 2. Do odszczurzania należy używać trutki Derotal (Enka T 2) siarczan talu produkcji Centrali „Derodinsekcja", którą rozprowadzi Składnica Rejonowa Przemysłu Chemicznego w miastach wydzielonych poprzez uspołecznione drogerie a w powiatach poprzez Powiatowe Kolumny Sanitarne, które rozprowadzą trutki do miast, gmin i gromad swego powiatu.

§ 3. Jako normę wyznacza się

a) Dom mieszkalny 1 i 2 rodzinny — 1 porcję trutki o wadze 30 g;
b) Dom mieszkalny (kamienica, blok) na każde 3 mieszkania — 1 porcję trutki o wadze 30 g.
c) Hotele, pensjonaty, domy noclegowe itp. na każde 10 pokoi — 2 porcje trutki o wadze 30 g;
d) Sklepy spożywcze, jadłodajnie, masarnie itp. — 2 porcje trutki o wadze 30 g;
e) Zakłady handlowe, rzemieślnicze i inne o powierzchni zabudowanej do 500 m² — 3 porcje trutki o wadze 30 g;
f) Gospodarstwa rolne do 0,5 ha — 1 porcję trutki o wadze 30 g;
g) Gospodarstwa rolne ponad 0,5 ha — 3 porcje trutki o wadze 30 g.

§ 4. Cena detaliczna jednego słoika trutki Derotal (Enka T 2) o zawartości ca 30 gramów wynosi 3,— zł. Koszty nabycia trutki ponoszą właściciele wzgl. użytkownicy odnośnych obiektów.

§ 5. Trutki według norm wyżej podanych należy zakupić w wyznaczonych miejscach sprzedaży w czasie od dnia 2 maja do 9 maja 1953 r.

§ 6. W związku z samą akcją należy:

a) trutkę na przynęcie ściśle według pouczenia załączonego do każdego opakowania wyłożyć w ciągu dnia 16 maja 1953 roku w miejscach, gdzie się szczury pojawiają w szczególności na śmietnikach, w komórkach, piwnicach, składnicach, ustępach, budynkach gospodarczych itp.,
b) trutki pozostawić rozłożone do dnia 19 maja 1953 r.,
c) zebranie trutek jak również zebranie padłych szczurów i zniszczenie pozostałych trutek winno być dokonane w dniu 20 maja 1953 r. przez właścicieli wzgl. użytkowników poszczególnych realności lub osoby przez nich do tego upoważnione. Osoby te odpowiedzialne są osobiście tak za wyłożenie trutek, zebranie padłych szczurów jak i zniszczenie pozostałych trutek. W miastach, gdzie istnieją komitety blokowe winny wymienione komitety sprawować nadzór nad całością tej akcji,
d) zwierzęta domowe itp. trzymać należy w czasie odszczurzania w zamknięciu. **Dzieci pouczyć, ścile nadzorować i nie pozostawiać bez opieki.**
e) padłe szczury i pozostałą trutkę spalić albo głęboko zakopać z dala od źródeł wody pitnej co najmniej w odległości 20 metrów. W wypadku, gdyby na skutek spożycie zatrutej przynęty lub padłego szczura padło zwierzę domowe, należy padłą sztukę bezwzględnie zakopać w sposób jak wyżej podano tj. z dala od wody pitnej. Mięso tych zwierząt jest zatrute i niebezpieczne dla zdrowia i życia ludzkiego.

§ 7. Nadzór i kontrolę nad wykonaniem powyższego zarządzenia przeprowadzą Prezydia Powiatowych, Miejskich i Gminnych Rad Narodowych przy współudziale komitetów blokowych, czynnika społecznego oraz organa Milicji Obywatelskiej.

§ 8. Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegają w myśl postanowień art. 22 Ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27 poz. 198) oraz ustawy z 15. 12. 1951 roku o orzecznictwie karno adm. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 454) karze grzywny do 3000 złotych lub karze pracy poprawczej do 3 miesięcy.

§ 9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu.

Za Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej
A. Sternal, Zastępca Przewodniczącego

32

ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

z dnia 21 3. 1953 r. w sprawie ustalenia tarliska ochronnego.

Na podstawie art. 60 Ustawy i rybołówstwie z dnia 7. III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 35 poz. 357) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej ustala całoroczne tarliska ochronne na biegu rzeki Wełny — prawobrzeżnym dopływie rzeki Warty — od urządzeń piętrzących przy młynie Słonawy do ujścia rzeki Wełny do rzeki Warty.

Na tarlisku ochronnym, które ma na celu zabezpieczenie naturalnego tarła ryb oraz wylęgu i rozwoju narybku a przez to podniesienie rybności wody otwartej, zabrania się wszelkich połowów ryb i wykonywania czynności szkodliwych dla przebiegu tarła i rozwoju narybku oraz takich czynności, które by mogły częściowo zniszczyć naturalne tarliska i uczynić je niezdatnymi na przyszłość dla tarła ryb.

Sankcje karne za wyżej wymienione wykroczenia określają art. 83, 85 i 86 Ustawy o rybołówstwie z dnia 7. III. 1932 r.

Użytkownik obwodu rybackiego do którego przylega wyżej oznaczone tarlisko ochronne zobowiązany jest oznaczyć tarlisko — tablicę ostrzegawczą — umieszczoną na miejscu dobrze widocznym.

Za Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej
Inż. Fr. Klocek, Członek Prezydium

33

ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W POZNANIU

z dnia 4 kwietnia 1953 r. o uzupełnieniu zarządzenia z dnia 13 lutego 1953 r. w sprawie przeprowadzenia przymusowych szczepień ochronnych przeciwko durowi brzusznemu na terenach niektórych powiatów województwa poznańskiego.

Na podstawie § 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw durowi brzusznemu z dnia 11 lipca 1947 r. (Dz. U. R. P. z roku 1947 Nr 54, poz. 294) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza co następuje:

W § 1 zarządzenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 13 lutego 1953 r. (Dz. U. Woj. Rady Narod. Nr 4, poz. 15) po wyrazie **„kolskiego"** dodaje się wyraz **„poznańskiego".**

Za Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej
T. Kwaśniewski, Z-ca Przewodniczącego Prez.

34

ZARZĄDZENIE
ZARZĄDU OKR. DRÓG WODNYCH W POZNANIU

z 10 marca 1953 roku dot. przewozów międzybrzegowych.

Na podstawie § 88 ust. 7 i 8 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10 września 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A-87 z 1953 r. poz. 1368) Zarząd Okręgowy Dróg Wodnych w Poznaniu zarządza:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Urządzenia na śródlądowych drogach wodnych, żeglugowych i spławnych stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi jest dozwolone na następujących warunkach:

1) Uzyskania zezwolenia Władzy Wodnej tj. Prezydium Wojewódzkiej lub Pawiatowej Rady Narodowej w myśl art. 45 Ustawy Wodnej z dnia 19. 9. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 62 z 1928 r. poz. 574).

2) Uzyskania zezwolenia Ministra Zeglugi na przewóz osób i towarów w myśl art 11 Ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 108).

3) Zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. R. P. Nr 21 z 1950 r. poz. 186).

4) Uzyskania dla statku przewozowego o powierzchni ponad 20 m², uzyskanej przez pomnożenie największej długości statku przez największą szerokość, świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Mon. Pol. Nr A-82 z 1952 r. poz. 1323).

Urządzenia przewozowe

§ 2. 1. Do uprawiania przewozu osób, towarów oraz pojazdów konnych i mechanicznych na drogach wodnych żeglownych i spławnych mogą być dopuszczone statki z własnym napędem mechanicznym i bez tego napędu, na uwięzi lub bez uwięzi oraz łodzie wiosłowe na małych przeprawach.

2. Statki przewozowe powinny być dostatecznie mocno zbudowane, utrzymywane w stanie zdatnym do użytku, należycie zaopatrzone w urządzenia pomocnicze i sprzęt.

3. Dopuszczone obecnie do ruchu statki przewozowe (promy) muszą posiadać co najmniej dwie grodzie wodoszczelne. — Nowobudowane statki przewozowe winny być budowane zgodnie z przepisami technicznymi Polskiego Rejestru Statków w zakresie konstrukcji, utrzymania i bezpieczeństwa statków.

4. Statki użyte do przewozu w stosunku do potrzeb miejscowego ruchu przewozowego powinny być odpowiedniej nośności i w tym celu powinny być pomierzone, czyli cechowane, które polega na szczegółowym wymierzeniu statków i obliczeniu jego pojemności.

5. Łodzie przewozowe pychówki lub wiosłowe powinny mieć co najmniej następujące wymiary: długość całkowita 7,5 m, długość dna — 5,5 m, szerokość pom. burtami 1,70 m, szer. po dnie 1,20 m.

6. Do czasu ukazania się zarządzenia Ministra Żeglugi o pomierzaniu i cechowaniu statków żeglugi śródlądowej i zaopatrzenia ich w odnośne świadectwa pomiarowe, użyteczną nośność statków użytych do przewozów międzybrzegowych oraz wysokość wolnej burty dla nich ustalają każdorazowo Władze Żeglugowe tj.

a) na wodach żeglugowych Zarząd Okręgowy Dróg Wodnych,

b) na wodach spławnych Rejony Dróg Wodnych.

7. Linia największego dopuszczalnego zanurzenia na statku powinna być należycie i trwale oznaczana w postaci listwy metalowej lub drewnianej, przyśrubowanej do obu burt statku o długości co najmniej 2 m i szerokości 2 cm.

Linia ta winna być zawsze należycie pomalowana na promach białą farbą olejną.

Dolna krawędź listwy oznacza górną granicę największego dopuszczalnego zanurzenia statku (promu), której w żadnym wypadku przekroczyć nie wolno.

Wolna burta na promach winna wynosić co najmniej 30 cm dla promów przewozowych i 25 cm dla łodzi przewozowych.

8. Dla ustalenia największego dopuszczalnego zanurzenia dla promów przewozowych oprócz nośności statku miarodajną jest również powierzchnia dna, która winna wynosić na 3 osoby co najmniej 2 m² powierzchni.

9. Wewnątrz każdego statku przewozowego powinna być umieszczona na widocznym miejscu tablica, na której czerwonymi literami na białym tle ma być uwidocznione największe dopuszczalne obciążenie w tonach oraz ilość osób, lub pojazdów konnych, albo mechanicznych oraz dopuszczalna ilość osób, które za jednym przejazdem mogą być przewiezione, według norm ustalonych przez Władze Żeglugowe jak w § 2 pkt 5.

10. Łodzie wiosłowe względnie pychówki użyte do przewozów międzybrzegowych powinny być dostatecznie mocno zbudowane oraz należycie wyposażone.

11. W łodziach przewozowych ławki do siedzenia pasażerów muszą być urządzone wzdłuż obu burt z pozostawieniem wolnego przejścia od dziobu do rufy.

Pasażerom nie wolno stać w łodzi podczas jazdy. Ławki muszą być należycie przymocowane, posiadać oparcie, umocnione do burt. Ławki powinny być czyste i suche. W każdej łodzi powinna być podłoga łatwo rozbieralna względnie ścisłe kratownice.

12. Przypromki (pomosty) przy brzegach mają być dostatecznie mocne i urządzone w sposób zapewniający swobodne ich regulowanie w zależności od poziomu wody.

13. Drogi dojazdowe do przewozu winny być zamykane barierami, wzbraniającymi wjazd w czasie gdy prom jest w drodze, na przeciwległym brzegu lub nieczynny. W nocy na środku barier winno być umieszczone czerwone światło.

14. Przy stałym przewozie w zależności od nasilenia ruchu przewozowego, na brzegu wyższym nie narażonym na zwyczajne zalewy, powinno być postawione schronisko dla przewoźników oraz poczekalnia dla pasażerów, ogrzewane w porze chłodnej.

Na przeciwległym brzegu powinno znajdować się urządzenie sygnałowe dla wezwania przewoźnika do przejazdu promu.

Wyposażenia.

§ 5. 1. Statki przewozowe urządzone na promach na uwięzi powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt nawigacyjny, sygnałowy, ratowniczy i przeciwpożarowy, a mianowicie:

a) Sprzęt nawigacyjny

1. Dwie kotwice odpowiedniej wagi z odnośnym wyposażeniem;
2. Dwa bosaki okute z hakiem i ostrzem.
3. Dwie laski okute
4. Jedna cuma konopna długości 50 m.

b) Sprzęt sygnałowy

5. Dwie latarnie pozycyjne z białym światłem, osłonięte od strony pokładu i umieszczone po obu burtach z góry i z dołu rzeki;
6. Dwie latarnie sygnałowe ręczne: biała i czerwona;
7. Dwie flagi sygnałowe ręczne: biała i czerwona;
8. Jeden dzwon lub gong.

c) Sprzęt ratowniczy

9. Jedna łódź ratunkowa na 8—10 osób, należycie wyposażona;
10. Dwa koła ratunkowe z chwytami i linkami;
11. Dwie pompy ręczne do odlewania wody z zęzy;
12. Dwa czerpaki do odlewania wody;
13. Dwa wiadra z linkami;
14. Jedna apteczka ruchoma;

d) Sprzęt przeciwpożarowy

15. Jedna skrzynka z piaskiem
16. Jedna siekiera
17. Dwa drążki żelazne.

2. Przewozy wodne, urządzone na promach bez uwięzi oraz na statkach z własnym napędem mechanicznym, pod względem urządzenia oraz wyposażenia podlegają przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi i Spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A-87 poz. 1368).

3. Przewozy wodne urządzone na łodziach wiosłowych powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. Jedno koło ratunkowe;
2. Jeden bosak;
3. czerpak;
4. Jedna kotwiczka odpowiedniej wagi;
5. Dwa wiosła
6. Jedna latarnia z białym światłem.

Obsługa przewozu

§ 4. 1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez Władzę Żeglugową I instancji tj. Rejon Dróg Wodnych za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem.

2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwania przewozu, winien on przyjąć wykwalifkowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.

3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.

W razie uzasadnionych zażaleń przewoźnik zobowiązany jest na żądanie Władzy Żeglugowej zwolnić pomocnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

4. Przewoźnik, ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem:

1. życiorysu,
2. wyciągu z dowodu osobistego,
3. odpisu dowodu zameldowania,
4. świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżnienia barw i dobry słuch,
5. dwie fotografie 2,5×6 cm

5. Ponadto ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika na drogach wodnych żeglownych winien wykazać się dowodem odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub przewoźnika.

6. Władza żeglugowa I instancji po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika wydając mu świadectwo przewoźnika, z fotografią według wzoru zał. Nr 1.

7. Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:

1. nazwy, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego względnie łodzi,
2. wykonywania niezbędnych, drobnych napraw, jak: uszczelnienie dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp.
3. używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
4. zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych jazdy lub w warunkach wyjątkowych jak: podczas mgły, śnieżycy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach.
5. Przepisów o uprawnieniu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia, oznakowania przewozów wodnych.

Ruch przewozów

§ 5. 1. Przewozy i ich przyczółki powinny być urządzone w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu.

2. Lina lub łańcuch mają być w taki sposób umocowane, aby w razie grożącego niebezpieczeństwa można było prędko i łatwo uwolnić prom z uwięzi i swobodnie z nim odpłynąć.

3. Władze Żeglugowe I instancji każdorazowo ustalają najwyższy stan wody, żeglugowy lub spławny, do którego jest dopuszczalny ruch przewozowy. Stan ten powinien być odpowiednio zamarkowany na miejscu.

4. Lina lub łańcuch przewozowy powinna być zawieszona w taki sposób, aby najniższy punkt liny lub łańcucha był wzniesiony na rzekach żeglownych na wysokości co najmniej 5 50 m, a na rzekach skanalizowanych i kanałach żeglugi na wysokości 4,50 m i na rzekach spławnych na wysokości 2,50 m ponad najwyższy stan wody, przy którym żegluga lub spław może się jeszcze odbywać.

5. Liny lub łańcuchy, przystosowane do opuszczenia powinny być stale opuszczone na dno drogi wodnej, a naciągane tylko w celu każdorazowego uruchomienia promu.

6. Miejsca zanurzenia liny łańcucha powinny być oznaczone znakiem na obu brzegach żeglugowych Nr. 18 tj. białe prostokątne tablice z czerwonym obramowaniem z wymalowaną na nich czarną kotwicą obróconą trzonem w dół, przeciętą czerwonym pasem po przekątnej z lewego górnego do prawego dolnego kąta.

7. W porze nocnej promy stojące przy brzegu winny być ustawione w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu oraz powinny być oznaczone sygnałem Nr 33 tj. jasnym białym światłem, umieszczonym na wysokości co najmniej 2 m nad powierzchnią wody.

8. W porze nocnej lub podczas gęstej mgły przewozy podczas jazdy powinny dawać przerywane sygnały gongiem, a ponadto powinny być oznaczone sygnałem Nr 46 tj. jasnym białym światłem po obu burtach promu. Światła mają być osłonięte od strony pokładu.

9. Przewoźnik powinien utrzymywać ruch przewozowy w czasie i w godzinach wyznaczonych, bez żadnych przerw w miejscu wyznaczonym i w sposób ustalony przez Władzę Wodną i zastrzeżony w zezwoleniu wodno-prawnym.

10. W nocy podczas silnego wiatru oraz przy wysokiej wodzie przewoźnik obowiązany jest do przestrzegania szczególnej ostrożności podczas jazdy.

11. W czasie burzy, sztormu, pochodu lodów kursowanie promu na ten czas powinno być wstrzymane do czasu nastania warunków normalnych.

12. Używanie żagla do napędu promu względnie łodzi przewozowej jest wzbronione.

13. Podczas zbliżania się statków lub tratew przewoźnikowi nie wolno odbijać z promem od brzegu.

Przepisy porządkowe

§ 6. 1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo publiczności, korzystającej z przewozu.

2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i żeglownych stanach wody był zapewniony.

3. Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

4. Przed wjazdem na prom przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu, a w szczególności przestrzegać, aby kierowca lub woźnica nie wjeżdżał ani wyjeżdżał bez zezwolenia przewoźnika.

5. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.

6. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i zastosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika bezwzględnie i bezwłocznie.

7. Pasażerowie, jeźdzcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprowadzone w kolejności przybycia do przewozu względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa według wskazówek przewoźnika.

8. Jeźdzcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać na przewozie przy zwierzętach pociągowych. Podróżnicy wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.

9. Przed wjazdem na prom przewoźnik obowiązany jest zamknąć wyjazd barierką lub łańcuchem, przed odjazdem winien być zamknięty w ten sposób wjazd na prom. Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem a dopiero po przybiciu promu i należytym umocnieniu przy brzegu.

10. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdzcy woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.

11. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również zobowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.

12. W okresie wysokich wód i wylewów, w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możności dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp. aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Przeprawy po lodzie

§ 7. 1. W czasie zupełnego zamarznięcia rzeki, gdy lód osiągnie taką grubość, że przechodzenie lub przejazd przez lód jest możliwy i bezpieczny, posiadacz przewozu może za zezwoleniem Rejonu Dróg Wodnych urządzić przeprawę po lodzie. Przewoźnik powinien dbać o wygodny i bezpieczny dostęp, wjazd i wyjazd.

2. Nagromadzenie odrębywanej z brzegów kry, celem wzmocnienia drogi lodowej na rzece jest wzbronione.

3. Gdy przejście po pokrywie lodowej staje się niepewnym, przewoźnik zobowiązany jest oznaczyć miejsce niepewne znakiem ostrzegawczym a gdy przechodzenie względnie przejazd grozi niebezpieczeństwem przewoźnik winien zamknąć barierami dostęp do drogi lodowej.

Opłaty przewozowe

§ 8. 1. Taryfę opłat przewozowych ustala Władza Wodna w porozumieniu z Władzą Żeglugową.

2. Przewoźnikowi i jego pomocnikom nie wolno żądać żadnych dodatkowych opłat nieprzewidzianych taryfą.

3. Przewoźnik zobowiązany jest ustawić na brzegu przy przewozie w widocznym i dostępnym miejscu tablicę z wypisaną na niej trwałym i wyraźnym pismem taryfę przewozową, dozwolonym obciążeniem promu lub łodzi oraz godzinami ruchu.

4. Na żądanie przewoźnika pasażer winien opłatę przewozową uiścić z góry.

5. Władze Wodne i Żeglugowe oraz organa im podległe, nadzorcy i strażnicy dróg wodnych korzystają z przewozów bezpłatnie. To samo przysługuje strażnikom wałowym.

Nadzór nad ruchem przewozów

§ 9. 1. Nadzór nad przewozem sprawują organa Władzy Wodnej i Władzy Żeglugowej, których zarządzenia przewoźnik winien wykonywać bezwłocznie i bezwarunkowo.

2. Stan przewozów sprawdzają — Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy do roku, wiosną i jesienią, a ponadto przy okazji innych przejazdów służbowych.

3. Poza tymi zwyczajnymi rewizjami Władze Żeglugowe I instancji i jej organa wykonawcze służby wodnej tj. nadzorcy i strażnicy dróg wodnych są uprawnione każdego czasu do przeprowadzenia kontroli stanu przewozów i do wydawania zarządzeń celem usunięcia braków i niedomagań.

4. O wykonanych remontach kapitalnych na przewozach posiadacz względnie przewoźnik powinien donosić Władzy Żeglugowej I instancji, która zarządzi na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Dyrektor Inż. Julian Sumara

Załącznik Nr 1

Rejon Dróg Wodnych
w ....
Nr ....
Miejsce
na fotografię

Świadectwo przewoźnika

Rejon Dróg Wodnych poświadcza, że okaziciel niniejszego Ob. ....
zamieszkały w ....
....
uprawniony jest do samodzielnego kierowania międzybrzegowym przewozem wodnym na rzece ....
w miejscowości ....
w postaci ....
(promu, łodzi)
o wymiarach ....
za Nr rejestracyjnym ....

KIEROWNIK
Rejonu Dróg Wodnych
w ....
(podpis)

PUBLIKACJE

35

ORZECZENIA PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W POZNANIU

o wywłaszczeniu nieruchomości położonych w Poznaniu.

Na podstawie art. 1 i 4 dekretu z dnia 7. IV. 1948 r. (Dz. Ust. Nr 20, poz. 138 i z 1949 r. Nr 65, poz. 527) łącznie z art. 6 ustawy z dnia 29. XII. 1951 r. (Dz. U. R. P. z 1952 r. Nr 4, poz. 25) oraz art. 22 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. IX. 1934 r. (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776 i z 1939 r. Nr 31, poz. 205) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu orzeka po zarządzeniu rozprawy wywłaszczeniowej oraz w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego wywłaszczenie na rzecz Skarbu Państwa — Prez. Miejskiej Rady Narodowej — Wydz. Gosp. Kom. i Mieszk. w Poznaniu na cele użyteczności publicznej:

I. Nieruchomości położonych w Poznaniu na Golęcinie, przy b. ul. Glinianej, zapisanych w ks. wiecz. Poznań—Jeżyce t. 3. wyk. L. 53, tom 7 wyk. L. 169, tom 10 wyk. L 247, tom 25 wyk. L. 607 i tom 43 wyk. l. 1088 o pow. 15392 m² oznaczonych katastralnie jako parcele 490/157, 781/164, 782/163, 166, 780/165 stanowiących własność:

1. Stanisława Palacza,
2. Jadwigi Palacz,
3. małż. Edmunda i Ewy z d. Bajerlein Sobańskich
4. Józefa Palacza,
5. Weroniki Kayser z d. Palacz,
6. Anieli Łakińskiej z d. Palacz,
7. Zofii Palacz,
8. Marii Janiny Palacz,
9. Mariana Palacza

jako właścicieli ad 1 i 2 do 7/28 idealnych części — ad 3 do 8/28 idealnych części — ad 4 do 9 po 1/28 idealnej części.

Przedmiotowe nieruchomości zostały zajęte w okresie wojny 1939—1945 pod zieleń parkową i jezioro Rusałka, w dniu 16. IV. 1948 r. były we władaniu b. Zarządu Miejskiego m. Poznania, nadal są użytkowane na wymieniony cel i zostały zagospodarowane z funduszów publicznych, zatem zachodzą warunki do wywłaszczenia w trybie dekretu na wstępie powołanego. (Orz. Nr S. A. II 1a/502/51 z 20. III. 53).

II. Nieruchomości położonej w Poznaniu—Komandoria, zapisanej w ks. wiecz. Poznań—Komandoria tom II karta L. 28 parceli Nr 70/3 o powierzchni 14909 m² stanowiącej własność tabularną Broha Izydora.

Przedmiotowa nieruchomość została zajęta w okresie wojny 1939—1945 r. pod zieleń parkową, w dniu 16. IV. 1948 r. znajdowała się we władaniu b. Zarządu Miejskiego w Poznaniu, została częściowo zagospodarowana z funduszów publicznych, a całkowite jej zagospodarowanie jest przewidziane do realizacji w pierwszej kolejności planu zagospodarowania przestrzennego, zatem zachodzą warunki do wywłaszczenia w trybie dekretu na wstępie powołanego. (Orz. Nr S. A. II 1a/577/51 z 20. III. 53).

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności z dn. 9 maja 1945 r.

Ustalenie odszkodowania nastąpi na wniosek jednej ze stron stosownie do postanowień art. 7 pkt. 1 ustawy z dnia 21. XII. 1951 r. (Dz. U. R. P. z 1952 r. Nr 4, poz. 25) oraz art. 33 pkt. 1 dekretu z dnia 26. IV. 1949 r. (Dz. U. R. P. z 1952 r. Nr 4. poz. 31).

Przeciwko niniejszym orzeczeniom służy stronom prawo wniesienia odwołania do Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Prezydium Woj. Rady Narodowej w Poznaniu w ciągu 14-tu dni, licząc od daty dokonania obwieszczenia za pośrednictwem Prezydium Woj. Rady Narodowej.

Za Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej
T. Kwaśniewski, Zastępca Przewodn. Prezydium

36

OGŁOSZENIE

o sporządzeniu protokołów zdawczo-odbiorczych.

Na podstawie § 73 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa — (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) — oraz Zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 21 lutego 1953 r. — L. dz. G. VII. K. 2414 — ogłasza się, że sporządzone zostaną na miejscu tych przedsiębiorstw protokoły zdawczo-odbiorcze następujących przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa:

1. Młyn Elektryczny „Nowina" — Antoni Jezierski w Czempiniu, pow. Kościan — w dniu 27 kwietnia 1953 r., o godz. 10-tej,
2. Młyn Motorowy — Jan Jagodziński w Koźminie, pow. Krotoszyn — w dniu 27 kwietnia 1953 r. o godz. 10-tej,
3. Młyn Parowy — Franciszek Filoda w Kazimierzu, pow. Szamotuły — w dniu 27 kwietnia 1953 r. o godz. 10-tej,
4. Młyn i Elektrownia — Teofil Maciejewski, spadk. w Strzałkowie, pow. Września — w dniu 27 kwietnia 1953 r. o godz. 10-tej,
5. Młyn Motorowy — bracia Lewandowscy w Czarkowie, pow. Konin — w dniu 27 kwietnia 1953 r., o godz. 10-tej,
6. Młyn Parowy — Krystyny i Mariana Adamskich w Damasławku pow. Wągrowiec — w dniu 28 kwietnia 1953 r., o godz. 10-tej,
7. Młyn Motorowy — Jan Kaźmierski i Piotr Jabłoński w Wrzący Wielkiej, pow. Koło — w dniu 29 kwietnia 1953 r., o godz. 10-tej,
8. Młyn Parowy — Edmund Sobański w Borku, pow. Gostyń — w dniu 11 maja 1953 r., o godz. 10-tej,
9. Młyn Motorowy — Józef Górski w Sadach pow. Poznań — w dniu 11 maja 1953 r., o godz. 10-tej,
10. Młyn Parowy — Marceli Poprawski w Dopiewie, pow. Poznań — w dniu 15 maja 1953 r., o godz. 10-tej,
11. Młyn Centralny — Roman Sternicki w Gołańczy, pow. Wągrowiec — w dniu 18 maja 1953 r., o godz. 10-tej.

Wzywa się właścicieli powyższych przedsiębiorstw oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższych przedsiębiorstwach do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych.

Niestawiennictwo wezwanych nie wstrzymuje sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych.

Centrala Rolnicza Spółdzielni
„Samopomoc Chłopska"

Zarząd Młynów Gospodarczych
Ekspozytura Wojewódzka
w Poznaniu

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu na rok 1953

opłata za prenumeratę Dziennika Urzędowego Woj. Rady Narodowej w Poznaniu na rok 1953 wynosi:

rocznie . . . . 18 zł z skorowidzem

półrocznie . . . . . 10 zł bez skorowidza

opłata za prenumeratę powinna być uiszczona z góry

Specjalnych rachunków nie wysyła się.

Adres redakcji i administracji: Poznań, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Plac Kolegiacki 17, pokój 15
Konto: Narodowy Bank Polski Poznań V. Oddział Miejski 410/420/59/1 Dziennik Urzęd

Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wydawany jest 10 i 25 każdego miesiąca. Materiały do publikacji dostarczyć należy Redakcji najpóźniej 7 dni przed ukazaniem się Numeru.

Prenumerata roczna — 18,— zł, półroczna 10,— zł.
Prenumeratę należy uiszczać z góry bez wezwania ze strony Administracji, gdyż rachunków nie wysyła się.
Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Admin. najpóźniej 3 dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru dziennika.

Cena niniejszego egz. — 1,50 zł.

ODBIORCA:

Tłoczono w Pozn. Zakł. Graf. 2 — 673 — 7. IV. — 10. IV. 53 — K-4-11569 — druk. sat